

[Langkilde.]

traladministrationens rationalisering, dels generelt, dels specielt, med hensyn til bygge- og lejesager, skal jeg sige, at jeg vil ikke lægge skjul på, at situationen med hensyn til centraladministrationens rationalisering ikke er alt for opmuntrende, og det synes også bekræftet af den beretning, som vi har fået på dette specielle område. Administrationsrådets beretning for 1968 bekræfter det også. Den konservative folketingsgruppe var tvivlende og kritisk, da finansminister Poul Hansen i 1965 redegjorde for nyordningen af statens rationaliseringsopgaver gennem administrationsrådet, som da blev etableret. Efter vor opfattelse var det således, at kortene blev blandet på en ny måde, men vi må jo konstatere i dag, at de har ikke givet nogen stik hjem af betydning. Intern kontorrationalisering er skabt i et vist omfang, men strukturrationaliseringen, som er så uhyre vigtig — og hvis vigtighed også belyses i denne sag — har næsten undtagelsesfrit stået stille i mange år. Det er min opfattelse, at der mangler politisk kraft bag rationaliseringsbestrebelse i staten, og derfor kommer de ikke ud af stedet.

Samarbejdet mellem ministerierne indbyrdes er et af de problemer, som ofte møder os her i folketinget, først og fremmest i form af svigtende samarbejde. Den historiske, traditionelle forestilling om et ministerium eller en administrationsgren som en forretning for sig selv er helt ude af kontakt med samfundsforholdene i dag, men denne opfattelse, denne forestilling, trives stadig frodigt rundt omkring i statsadministrationen.

Specielt vedrørende byggeadministrationen inden for staten har der gennem årene været ført mange drøftelser ud fra erkendelsen af, at forholdene ikke var tilfredsstillende, men fremskridtene har været få og svage. Der foregår også i dag fortsatte forhandlinger og undersøgelser på dette felt, men noget endeligt resultat har ikke kunnet opvises. Hvert ministerium holder på dette område fast på sin selvstændighed, og det har i vidt omfang været tilstrækkeligt til også at bevare denne selvstændighed.

Den konservative folketingsgruppe kan helt tiltræde, at der søges iværksat en indsats på de her nævnte områder, som også

statsministeren har givet udtryk for vilje til i sit svar. De svagheder, der som nævnt i statsministerens tale er konstateret i ministeriernes arbejdsfordeling i denne sag, er ikke i denne henseende alene afgørende for os. Vi har gennem mange år ment og har stedse fremhævet, at der er behov for en kraftig indsats på dette område, og det er et arbejde, som vi prioriterer meget højt.

Ib Thyregod: Sagen om kildeskattehuset har givet anledning til denne folketingsdebat, denne forespørgselsdebat, og vi kan kun med tilfredshed hilse, at der bliver anledning til debat om disse problemer, som foreligger i denne sag, som jo har givet anledning til megen interesse fra offentlighedens side.

Det er klart, at der i forbindelse med sagen er foregået ting, som kan kritiseres, og som er blevet kritiseret, men alligevel må man sige, at den beretning, som kommissionsdomstolen har afgivet, på mange måder viser, at den kritik, som oprindeligt blev fremsat, skød langt over målet.

Jeg skal nu gå nærmere ind på de to forespørgsler, som er stillet dels fra socialdemokratiets side, dels fra socialistisk folkepartis side.

Jeg synes, det er helt rimeligt, at man i konsekvens af denne beretning fra undersøgelsesdomstolen, fra kommissionsdomstolen, beskæftiger sig med spørgsmålet om de administrative virkninger, spørgsmålet, om undersøgelsen giver anledning til administrative reformer, således som det er kommet til udtryk i den forespørgsel, hr. Ømann er fremkommet med og nærmere har motiveret i dag.

Anledningen til, at kommissionsdomstolen blev nedsat, var jo, at finansudvalget behandlede sagen om kildeskattehuset dels i første omgang som en lejesag, dels senere som et køb af den bygning, der skulle opføres som kildeskattehus, og at det viste sig, at der under sagens behandling i finansudvalget var fremkommet forskellige unøjagtigheder eller urigtigheder i de oplysninger, som var givet til finansudvalget. For at være helt sikker på, at disse punkter blev klarlagt, var det, at boligministeren valgte den efter min opfattelse helt rigtige fremgangsmåde at lade en kommissionsdomstol undersøge disse spørgsmål. Kom-